

Maandelijks kruipt de keurige Jean-Pierre in een andere huid om even aan de sleur van zijn howelijk te ontsnappen. Hij denkt dat zijn spel de ideale oplossing is om zijn status te redden.

Wanneer zijn vrienden hem een verassing aanbieden, begaat hij zonder het te willen een misdaad. Of wilde hij het juist wel?

Zijn leven ontaardt in een radeloze zoektocht naar zijn slachtoffer, maar ook naar de grenzen van wat toelaatbaar is in sex. Wanneer hij in zijn werk als ambtenaar bij het ministerie van Justitie onderzoek gaat doen naar kinderprostitutie, komt hij in een benarde positie terecht. Oog in oog met zijn geweten en de Haagse onderwereld verliest hij alles wat hem dierbaar is. Een psychologische thriller die tot op de laatste pagina razend spannend is.

I

Kurkdroge tong. Waar is dat glas water? Jean-Pierre steekt zijn arm uit en betast het blad van zijn nachtkastje. Au, wat branden die rode cijfers. 04.46. Op zijn zij liggend neemt hij een slokje. Ineens houdt hij zijn adem in. Er is iets. Er is iets, maar wat? Langzaam gaat hij rechtop in bed zitten. Hij wrijft over zijn gezicht. Wat was er toch ook alweer?

De nevel in zijn hoofd trekt op. Zweet barst uit zijn poriën. Nee, dat kan niet echt gebeurd zijn. Hij springt uit bed. Sssjjj. Edith niet wakker maken. In de badkamer klapt hij dubbel boven de wc-pot. Met zijn mond wijdopen gesperd schokt zijn lijf. Zijn samengeknepen stembanden persen een benauwd geluid door zijn keel, terwijl een gele brij uit zijn binnenste spuit en op het witte porselein spettert. Door zijn tranende ogen ziet hij brokjes vette kaas en worst die hij eerder die avond gegeten heeft. Zijn adem smaakt zurig en zijn hoofd bonkt. Zachtjes sluit hij de badkamerdeur voor hij doortrekt. Genoeg lawaai gemaakt. Edith mag niet wakker worden. Hij moet er niet aan denken om haar vragen te beantwoorden. Niet na vanavond.

Hij gaat ineengedoken op de wc zitten en laat zijn urine lopen. Wat heeft hem in godsnaam bezielde? De avond was zo goed begonnen. Het was vrijdag, zijn vrijdag. Zoals altijd had hij op kantoor zijn oksels gewassen en een schoon overhemd aangetrokken voor hij nauwelijks hoorbaar de gang doorliep om het pand te verlaten. Hij gniffelde om zijn collega's die hij achter de half-openstaande en dichte deuren gezeten wist, kromgebogen werkezels die de abstracte dossiers niet los kunnen laten. Op andere dagen is hij zelf ook zo, maar op deze vrijdag maakt hij geen overuren. Toch staan telkens, op die ene dag in de maand wanneer hij een kwartiertje eerder ophoudt, zijn nekhaartjes overeind, zijn sluitspier verkrampst licht, alsof hij erop aangesproken zal worden dat hij zich onttrekt aan het collectieve zwoegen.

Snel keek hij achterom de lege gang in. Het was uit macht der gewoonte, niet omdat hij kon vermoeden wat hem vanavond te wachten stond. Of heeft zijn zesde zintuig hem willen waarschuwen?

Hij zucht diep en masseert zijn schedelbasis. Zijn nekspieren zijn keihard. In de spiegel boven de wastafel tegenover de wc kijkt hij zichzelf in de bloeddoorlopen ogen. Langzaam opkomende paniek begint te gloeien boven zijn navel.

Buiten kantoor kreeg zijn tred meer vering. Hij liet het moderne, hagelwitte flatgebouw van het ministerie aan de Schedelhoekshaven achter zich en zette koers op de Haagse binnenstad langs de hoge, bruingrijze, witte en oranje gevels van moderne kastelen. In een paar minuten was hij op Korte Poten. Even stond hij stil voor een jugendstilpandje van één raam breed, waar feestkleding verkocht werd. Een elegante, zwarte smoking. Er was een tijd dat hij die bijna gekocht had. Vastberaden slikte hij en liep door, voorbij de oude drogisterij die vandaag twee plastic flamingo's in de etalage had staan, langs de Wiener Konditorei, naar het Plein.

Het is een spelletje dat hij en Jeroen vaak speelden toen ze nog student waren: om niet de kortste weg te nemen naar hun bestemming, maar juist hun plezier te verhogen door het moment van aankomst uit te stellen. Niet dat ze ooit een avond zo doorgebracht zouden hebben als hij inmiddels doet. Met Jeroen erbij was de ramp van gisteravond nooit gebeurd.

Hij knipt het licht uit en sluipt terug naar bed. Wanneer hij onder het dekbed kruipt, kreunt Edith in haar slaap. Hij dekt haar weer toe en gaat verder met het traceren van zijn stappen van gisteravond, zo lang mogelijk dralend bij het onschuldige deel ervan.

Hij was het Plein overgestoken en het Binnenhof opgelopen waar hij even stilstond. Hij beeldt zich graag in dat zijn persoonlijke inspanningen op het ministerie stenen vormen in het virtuele bouwwerk van de macht. Dat hij erbij hoort, een rol heeft. Dat het Binnenhof ook een beetje van hem is. Recht voor de Ridderzaal stelde hij zich voor hoe graaf Floris IV trots opgekeken moet hebben naar het gotische kasteel dat hij acht eeuwen geleden heeft laten bouwen en met zijn armen wapperde om zijn ridders bevelen te geven. Het was net als vroeger met Jeroen. Even scharrelden varkens en kippen om hem heen in plaats van toeristen. Het voorname Plein waar hij zojuist liep, was nog de groentetuin van het hof. En aarzelend stelde hij vast dat de herinnering aan dit soort momenten met zijn beste vriend niet meer zo'n pijn deed.

Ten slotte was hij met opgezette kraag onder de Gevangenpoort door om het water aan de buitenkant van het Binnenhof heen naar de Lange Voorhout gebeend. De zwarte silhouetten van de bladerloze bomen versterkten de snel vallende schemer. Zijn omweg was ten einde. Met zijn ogen dicht had hij nu zijn doel kunnen vinden.

II

Warmte, sigarettenrook en de geur van bier kwamen hem tegemoet toen hij de deur opendeed van Café de Sluier. Boven de deur hangt een uithangbord met een dame in pofbroek. Haar gezicht is slechts vaag zichtbaar door een half transparante doek. Het wekt een misleidende indruk zoals te verwachten valt van een gesluisde dame, want er is niets oosters aan de kroeg. Tenzij je de donkerrode geknoopte kleedjes op de tafels en de kitscherige kop met bolle wangen en een gele tulband naast de tap zou willen noemen. De eigenaar was, voor hij trouwde met Marie, op vakantie in Egypte geweest en had de exotische dames in de nachtclubs en hun vederzachte kietelingen niet kunnen vergeten. Zijn passie voor het oosten is bij de naam van zijn café gebleven, dat Marie van hem erfde, nadat hij tot haar grote verdriet al snel na hun huwelijk was overleden.

Jean-Pierre hing zijn overjas aan de kapstok. Happy hour was net begonnen en de ruimte zat behoorlijk vol. Verheugd herkende hij drie gezichten. Hij schoof bij hun tafeltje aan.

‘Charles, Peter, Chris... alles goed?’

Zonder op een antwoord te wachten zwaaide hij naar de vrouw achter de tap met de wat onzekere grijns die hij voor vrouwen is gaan gebruiken sinds een van hen gezegd heeft dat ze hem onweerstaanbaar vond als hij zo keek. Het werkt trouwens ook bij mannen, zo heeft hij al jaren geleden gemerkt tijdens zijn sollicitatiegesprek. Het feit dat hij in Leiden cum laude afgestudeerd was, hielp natuurlijk om als jong broekje op een relatief hoge functie binnen te komen. De man die hem zijn baan gaf, had hem vlak voor hij met pensioen ging toevertrouwd dat het ook vooral zijn ‘joviale welgemanierdheid’ was die de doorslag had gegeven.

‘Marie, geef ons een rondje, lekkere meid!’

Marie stak haar duim omhoog ten teken dat ze hem gehoord had. Even later verscheen ze met vier biertjes en een schaal worst. Ze slaakte een koket gilletje toen Jean-Pierre zijn hand neer liet komen op haar mollige achterwerk. Zijn vrienden lachten. Hij voelde hoe haar billen stevig bijeengehouden werden door haar korset. Af en toe fantaseerde hij dat hij één voor één de haakjes los zou maken. Stukje bij beetje zou haar witte vlees uitdijen, opbollend uit die elastische koker die zijn handen steeds verder open zouden rijten. Marie heeft een mooi gezicht, met rode lippen die vragen om gekust te worden. Verder dan dat is hij nooit gegaan. Zijn vrijpostigheid leverde hem een oorvijs op.

Marie nam zijn hand van haar bil, lachte klokkend en gaf hem een tik op zijn pols.

‘Handen thuis, Romeo!’

Hij baadde zich in haar goedluimsheid, en in het gegrinnik van zijn drie tafelgenoten. Ze hieven hun glas en dronken hem toe. Buiten viel het duister, maar hier gloeiden de lampen en het chroom van de tapinstallatie

behaaglijk. Het geklik van de ballen op de biljarttafel en het geroezemoes van stemmen dat aanzwol naarmate er meer gasten binnenkwamen, stelden hem gerust. Hier ontspanden zijn licht verkrampde ingewanden zich. Hij kan zich nooit precies herinneren hoe deze uren verstrijken, of waar hij over gesproken heeft. Voetbal, politiek, ze tappen moppen die hij meteen weer vergeet.

Hij streek over zijn snor. 'Marie, nog een rondje!'

Vrienden ja, zo noemt hij deze mannen, ook al weet hij nog niet veel van hun levens en zien ze elkaar alleen in de Sluier. Met Charles, een garagehouder van 52 is hij zeven maanden geleden aan de praat geraakt in diens garage. Jean-Pierre liep toen nog met zijn ziel onder zijn arm en op de een of andere manier kreeg Charles hem aan het lachen. Heel kort, maar lang genoeg om de donkere wolk over zijn gemoed even op te lichten. Jean-Pierre besefte dat hij de rest van zijn leven niet in duisternis hoefde door te brengen en accepteerde Charles' uitnodiging om iets te gaan drinken. Edith juichte het toe dat hij weer eens de deur uitging.

Hij drukt zijn gezicht in het kussen. Als ze eens wist.

Charles maakt al lang zijn handen niet meer vuil, maar heeft een paar man in dienst en staat op het punt twee nieuwe zaken te openen. Wanneer hij vertelt over hoe hij zijn klanten ertussen neemt, gieren ze van het lachen. Af en toe is Jean-Pierre een beetje jaloers op hem, een man met een eigen bedrijf. Hij wil dan dat hij niet naar zijn ouders geluisterd had, maar zijn hart gevolgd had, al weet hij dat hij de verstandigste beslissing genomen heeft door een baan bij de overheid te nemen. Hij is zo'n verstandige jongen. Dat zei z'n moeder altijd al. En een bolleboos. Geen van Jean-Pierre's metgezellen heeft gestudeerd. Hij laat zich hun ontzag graag aanleunen.

Chris is 46 en boekhouder. Zijn werk levert niet meer dan een sporadische tip over belastingaftrek op, maar dat maakt hij goed met zijn reisverhalen. Chris reist naar obscure plaatsen over de hele wereld. Ook dat had Jean-Pierre graag willen doen, maar Edith vindt Duitsland al een avontuur. Jeroen was evenmin een ontdekkingsreiziger.

Peter, 42, is fotograaf bij een portretstudio en net gescheiden. Dat onderwerp mijdt Jean-Pierre. Vrienden moeten voor hem inmiddels mensen zijn met wie je plezier maakt. Serieuze zaken, zo hij daar al over wil praten, bespreekt hij wel met Edith.

Tot een paar uur geleden was hij deze mannen dankbaar dat ze hem een passie voor het man-zijn bijgebracht hebben, waarvan hij eigenlijk nooit geweten heeft dat hij die in zich had. Opgevoed door een moeder die hem geleerd heeft om te koken en de wasmachine te bedienen, voegt en plooit hij zich dagelijks naar de gevoeligheden van het andere geslacht. Hij draait zijn hand niet om voor een huilbui, en weet hoe hij door de geprikkelde dagen van de maand moet navigeren. De andere drie zijn machomannen. Soms doen hun uitspraken over vrouwen hem naar adem happen. Om hun grove grappen lacht hij niet geheel van harte, maar hij is blij dat hij weer

kan lachen. Eén keer per maand kruipt hij in die andere huid om ongegeneerd gehoor te geven aan de oermannelijke neigingen die hij dankzij deze vrienden ontdekt heeft. Thuis drinkt hij beschaafd witte wijn, hier drinkt hij bier. Hier is hij een kerel om straks weer een 'charmante man' te kunnen zijn.

Ha! Wat heeft hij zichzelf allemaal wel niet aangepraat? Grim staart hij in de duisternis en duwt het dekbed van zich af omdat het bierzweet hem heet maakt. Wat heeft hij zichzelf voor de gek gehouden.

'Marie!'

Hij wilde het zijn zogenaamde vrienden zo graag naar de zin maken dat hij ze nauwelijks de kans gaf om ook eens een rondje te bestellen. Een laag koude lucht van de opengaande deur streek langs zijn enkels. Nieuwsgierig keerde hij zich om. Een lichte tinteling trok door zijn onderbuik toen hij een magere man in een lange grijze jas zag binnenkomen. Hij draaide zich terug naar de tafel en worstelde met zijn kaakspieren om de glimlach onder zijn snor te bedwingen. Hij zag aan hun blikken dat de anderen Patrick ook gezien hadden.

'Hmm, Romeo,' gromde Charles, en rolde met zijn ogen. Alle vier barstten ze in bulderend lachen uit en zetten het glas aan de mond. Hun adamsappels schoten gulzig op en neer. Jean-Pierre veegde het schuim van zijn snor met de rug van zijn hand en stak z'n hand in de lucht.

'Marie! Vijf!'

Marie knikte. Ze kent Patrick en wist dat het vijfde glas voor hem was. Jean-Pierre vermoedt dat ze de man niet mag, maar Marie is bovenal zakenvrouw. Ze zette de gevulde glazen op tafel.

Even later verscheen in Jean-Pierre's ooghoek een mannelijke arm die een dienblad met vijf glaasjes jenever op tafel schoof. De persoon die ze als Patrick kennen had zijn jas niet uitgetrokken. De jenever hoort bij hun ritueel, maar ook zonder dat had Jean-Pierre onmiddellijk geweten wie er in deze koelgrijze, duur ogende stof gehuld was. Patrick's hoofd met kortgeschoren haar zakte tot in zijn gezichtsveld. Zijn gelaat is wat pafferig. Te veel jenevertjes. De zaken gaan goed.

'Patrick man, kom erbij,' zei Jean-Pierre.

Zwijgend klonken ze met hun glaasjes. Het vocht verwarmde zijn tong, zakte gloeiend af door zijn slokdarm en even later was het alsof kleine vlammetjes aan zijn oren en tenen likten. Zodra Patrick verschijnt, begint het feest. Vanavond leek hij gespannen. Hij bestelde meteen nog een rondje jenever en sloeg zijn glas achterover. De andere drie merkten het ook. Ze keken Patrick aan met een vraag in hun ogen. Jean-Pierre verwoordde hem.

'En?'

'Tja,' zei Patrick, en zweeg.

Jean-Pierre voelde ongeduld opwellen.

'Nou?'

Patrick zuchtte slechts.

Beschaamd herinnert Jean-Pierre zich de leegte die ontstond iets onder zijn maag, precies waar nu die paniek zit. Wat een gretigheid om zijn leven weg te gooien. Hij snuift en draait zich op zijn zij. Zo bang dat zijn avondje in het water zou vallen. 'Nou?' hoort hij zichzelf weer zeggen.

Patrick stond op, liep, nagekeken door het viertal naar de bar, en kwam terug met één glaasje jenever. Jean-Pierre balde zijn vuisten, die op tafel lagen.

'Kom op man, zeg het nou!'

Patrick draaide het glaasje rond tussen zijn gemanicuurde vingers en tuurde ernaar. Toen hij opkeek, twinkelden zijn ogen.

'Ik heb iets heel bijzonders,' zei hij eindelijk.

De leegte in Jean-Pierre hield op met groeien. Zijn vrienden verschoven op hun stoel.

'Héél bijzonder,' herhaalde Patrick. 'Maar er kan er maar één de gelukkige zijn. Wie?' Hij hief het glaasje omhoog en keek Jean-Pierre strak aan. 'Voor wie?'

Jean-Pierre voelde zijn keel dichtslibben. Hij kon niets meer zeggen, wilde ook niets zeggen, zeker niet de naam van één van de anderen, hij hoopte zo dat hij...

'Romeo,' klonk het uit Peters mond.

'Ja, Romeo,' vielen de andere twee bij.

'Voor Romeo,' zeiden ze nog eens gedrieën.

Patrick zette het glaasje voor Jean-Pierre op tafel neer. 'Voor Romeo,' fluisterde hij.

'Weten jullie het zeker?' vroeg Jean-Pierre aarzelend. De vuist om zijn ingewanden ontspande zich toen hij drie knikkende hoofden zag. Een roes nam bezit van zijn lichaam. 'Rrrauww!' gromde hij en sloeg zich met zijn vuisten op de borst, terwijl de anderen hem lachend aankeken. Wat een fantastische vrienden had hij, hij moest hen trakteren, hun opoffering goed maken. 'Marie! Vijf!' riep hij met een jubelstem.

Ze hieven het glas en leegden het in één teug.

'Marie!'

Hij wilde hun nog meer drank aanbieden om deze dankbare warmte in hem voort te laten duren, maar Patrick stond op. 'We moeten gaan.'

Jean-Pierre hees zich overeind. Het lichte tollende van zijn hoofd versterkte zijn gevoel van gelukzaligheid. Weer gromde hij. Patrick was al op weg naar de deur en uit zijn ooghoek zag Jean-Pierre de koele blik van Marie, terwijl zijn vrienden bij wijze van afscheid zachtjes jankten: 'O, Romeo!'

Hij liep van de tafel weg, maar Charles hield hem tegen. Hij ging staan en trok een quasi-plechtig gezicht. 'Romeo,' zei hij, terwijl de andere twee verwachtingsvol naar hem opkeken, 'een man wordt maar één keer veertig. Gefeliciteerd. Neem het ervan!'

Verward keek Jean-Pierre hem aan. In een flits schoot het nooit uitgevoerde plan door zijn hoofd om met Jeroen, Carla en Edith hun beider veertigste verjaardagen in het Kurhaus te vieren, maar een duw van Peter

bracht hem terug naar de Sluier. 'Ga nou!' zei Chris. 'En geniet ook voor ons. We willen alleen wel een uitvoerig verslag.'

Voor hij de deur achter zich dicht liet vallen, keek hij nog even om. Zijn vrienden hielden hun glas omhoog en knikten hem bemoedigend toe. Ze waren nog aardiger dan hij gedacht had. Een verjaardagscadeau?